

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

Ławnik SN Bogdan Gutowski

w sprawie **prokuratora P. C.**

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2022 r.

zażalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego na postanowienie Sądu Najwyższego Izba Dyscyplinarna Wydział I z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. I DSK 14/21

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego skierował wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko prokuratorowi P. C. obwinionemu o to, że:

w okresie od 16 października 2019 r. do 16 marca 2020 r. w C., wówczas pełniąc funkcję Prokuratora Rejonowego w C., dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, to jest § 64 ust. 1 i § 65 ust. 1 pkt 2 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (...) i art. 96 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – prawo o prokuraturze (...) w zw. z § 8 i § 15 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki

Zawodowej prokuratorów przyjętego w dniu 12 grudnia 2017 r. przez Krajową Radę prokuratorów, poprzez brak właściwego nadzoru służbowego nad czynnościami podległego asesora Prokuratury Rejonowej delegowanego do wykonywania czynności w Prokuraturze Rejonowej w C. – J. Z., wyrażający się w zaniechaniu żądania relacji o przebiegu czynności w sprawie o sygn. PR Ds. [...] Prokuratury Rejonowej w C., przydzielonej w dniu 16 października 2019 r. do referatu asesor J. Z. i niezapoznawaniu się z aktami postępowania przygotowawczego do dnia 13 marca 2020 r., a nadto wydanie w dniu 16 marca 2020 r. polecenia pracownikowi sekretariatu zarejestrowania tej sprawy do jego referatu oraz odnotowania w systemie informatycznym SIP: postanowienia o wszczęciu dochodzenia datowanego 3 stycznia 2020 r., zarządzenia o powierzeniu dochodzenia datowanego 3 marca 2020 r., a przez to naruszenie zasady wykonywania czynności sumiennie i rzetelnie, tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Obrońca obwinionego - prokurator Prokuratury Regionalnej w Poznaniu R. W. wnioskiem z dnia 17 stycznia 2022 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej o przekazanie sprawy obwinionego prokuratora P. C. do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym jako sądu właściwego rzeczowo do orzekania w pierwszej instancji w niniejszej sprawie. W uzasadnieniu swojego pisma wnioskodawca podniósł, że czyn zarzucany obwinionemu zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, powinien być rozpoznawany w pierwszej instancji przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym.

Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna postanowieniem z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt I DSK 14/21:

1. uwzględnił wniosek o przekazanie sprawy według właściwości złożony przez obrońcę obwinionego,
2. przekazał sprawę Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym – do rozpoznania.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego. Zaskarżył postanowienie w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym uznaniu, że zarzucone obwinionemu przewinienie dyscyplinarne nie wyczerpuje znamion umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, mimo powzięcia wiedzy o toczącym się postępowaniu przygotowawczym o sygn. PK XIV Ds. [...] w Wydziale Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej.

Na podstawie tak skonstruowanego zarzutu wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Izbie Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut podniesiony w zażaleniu skarżącego uznać należy za niezasadny, zatem zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że materię sądu właściwego do orzekania w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów reguluje ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (dalej: p.p.). Rzeczona ustawa w art. 145 § 1 stanowi, że w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów w pierwszej instancji orzeka Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w składzie 3 członków, natomiast Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Izby Dyscyplinarnej i 1 ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych lub w sprawach, w których wniosek złożył Sąd Najwyższy, oraz w sprawach, o których mowa w art. 137 § 1 pkt 3.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż z treści wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym dla wrocławskiego okręgu regionalnego jednoznacznie wynika, iż delikt dyscyplinarny zarzucany obwinionemu prokuratorowi P. C. nie wyczerpuje znamion umyślnego przestępstwa ściganego z

oskarżenia publicznego lub umyślnego przestępstwa skarbowego. Czyn zarzucany obwinionemu został bowiem zakwalifikowany przez składającego wniosek, jedynie jako przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 pkt 1 p.p.

Powyższego ustalenia nie podważa fakt toczącego się postępowania przygotowawczego o sygn. akt PK XIV Ds. [...] w Wydziale Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej. Z uzyskanych bowiem informacji wynika, że postępowanie toczy się w fazie *in rem*, a więc obwinionemu nie został przedstawiony żaden zarzut popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego lub umyślnego przestępstwa skarbowego.

W związku z powyższym, żądanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zakwalifikowania zarzucanego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego jako czynu wyczerpującego znamiona jednego z wyżej wymienionych umyślnych przestępstw, jedynie w oparciu o hipotetyczne założenia i teoretyczne rozważania, musi budzić co najmniej zdziwienie.

Podkreślić należy, że Rzecznik Dyscyplinarny jest podmiotem profesjonalnym, który ma obowiązek sformułować wniosek w wymagany prawem sposób. W tym celu ustawodawca przewidział możliwość wszczęcia i prowadzenia przez niego postępowania wyjaśniającego oraz dyscyplinarnego, które ma skutkować ustaleniem okoliczności czynu i sformułowaniem adekwatnego do nich wniosku. Uprawnienie, a zarazem obowiązek ten, sprawia, że Sąd Najwyższy w znacznej mierze związany jest treścią rzeczzonego wniosku, co ma istotne znaczenie w kontekście obowiązku płynącego z art. 35 k.p.k. Sąd bada bowiem swoją właściwość w oparciu o wstępną analizę wniosku, a przede wszystkim o sformułowania zawarte w jego sentencji. Natomiast wyłącznie jego merytoryczne rozpoznanie pozwala na stwierdzenie czy zarzucony obwinionemu czyn jest adekwatny do ustaleń faktycznych dokonanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego i podjęcia koniecznych modyfikacji w tym zakresie.

Przyjęcie odmiennego zapatrywania prowadziłoby bowiem do sytuacji, w której błędna kwalifikacja prawna bądź opis czynu dokonany przez wnioskodawcę skutkowałaby przekazaniem sprawy dopiero na etapie procedowania wniosku przez ten sąd, a Sąd Najwyższy każdorazowo rozpatrywać powinien sprawę, która według Rzecznika Dyscyplinarnego powinna być przez niego procedowana.

Założenie to jest nie tylko sprzeczne z ekonomiką procesu, lecz również skutkuje uznaniem przepisu art. 35 k.p.k. za martwy.

W oparciu o przywołaną wyżej argumentację Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.